

I

Jiří Adam z Dobronína byl na sebe pyšný, protože ho na jaře povýšili. Už nebyl mladším písařem Královské komory, ale stal se řádným písařem, navzdory tomu, že mu bylo teprve třicet let. Stal se nejmladším řádným písařem v úřadu nejvyššího podkomořího, a to mu samozřejmě ostatní záviděli, protože podle věku byli starší než on a byli přesvědčeni, že mají mnohem více zásluh.

Post řádného písaře totiž znamenal pravidelný roční příjem, který navíc Jiří Adam z Dobronína nepotřeboval tolik jako oni. Po rodičích zdědil na Vysočině tvrz s několika vesnicemi a věnem mu jeho manželka Johanka z Kochánova přinesla dům na Starém Městě pražském a spoustu peněz. Jenže na královském dvoře nerozhodovaly zásluhy, ale známosti.

Před pěti lety vyřešil Jiří Adam z Dobronína velice ožehavý případ v Jáchymově, a to mu zajistilo podporu nesmírně zámožných pánů Šliků. Stejně tak si naklonil nejvyššího purkrabího Jana z Vartemberka, jemuž několikrát pomohl s nevyjasněnými případy, které musel jako ochránce pořádku v Českém království řešit.

Nejvyšší zemský podkomoří Jakub Kyšperský z Vřesovic byl už starý muž, chodil těžce o holi a zadýchal se. Byl rytíř, protože tenhle úřad tradičně ovládal rytířský

stav. Chod kanceláře mu byl celkem jedno a se svými písaři jednal shovívavě, protože byl názoru, že ve svém věku potřebuje spíše přízeň boží než panovníkovu. Navíc nový král Ferdinand Habsburský pobýval většinu času ve Vídni. Musel chystat obranu země proti Osmanům, kteří se po vítězství nad Ludvíkem Jagellonským tlačili přes Dunaj na sever. Sultán Sulejman byl mladý a ctižádostivý. Poté, co dobyl Bělehrad a Budín, snil o vítězství nad všemi křesťany.

Jakub Kyšperský z Vřesovic si Jiřího Adama zavolal a oznámil mu, že navštíví Plzeňský kraj, aby se seznámil s oběma hejtmany. Volf Dobrohost z Ronšperka zastupoval panský stav a Vilém Kfelíř rytířský. Při té příležitosti prověří hospodaření radnice v Plzni a Klatovech. Nečeká ho však jen práce. Musí kraj projet křížem krážem, aby se s ním dobře seznámil, protože od téhle chvíle bude kontrolovat účty královských měst na Plzeňsku on, bude dohlížet na platy z cel a mýta a rovněž z urbury, která plyne Královské komoře z těžby drahých kovů.

„Je ovšem jen málo krajů v Českém království, kde je tolik potíží s opovědníky, loupeživými zemany a lapky,“ podotkl opatrně Jiří Adam z Dobronína. Tuhle poznámku formuloval ještě mírně, protože nikde nebyla v posledních letech ve skutečnosti situace tak napjatá, jako na hranici s bavorským vévodstvím. Válčilo se tu už celá staletí a místní rytíři a měšťané si zvykli, že je mnohem snadnější vyřizovat si účty s mečem v ruce než vést nekonečné spory prostřednictvím soudů. Loupeživé výpravy přes Šumavu do Bavorska byly pro zchudlé zemany vítaným přilepšením. Oba dvory pak musely řešit stížnosti a spory, které neměly konce.